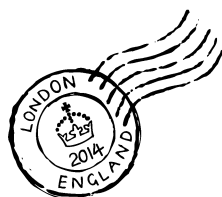


KRISTINE GROENHART

Mulberry
House



Uitgeverij Ploegsma Amsterdam



De vrouw op de stoel tegenover me kijkt me met een fronssende blik aan. Ze zou zo weggelopen kunnen zijn uit een Harry Potter-boek, ze is minstens zo groot als Hagrid. Haar zwarte haar is strak uit haar gezicht gekamd in een hoge knot, op haar neus rust een bril met een donker montuur en ze draagt een zwarte, te strakke jurk met eroverheen een zwarte cape. Onder het bureau ligt een zwarte labrador te snurken.

‘*Could you spell your name again, please?*’ Druppeltjes zweet parelen op haar bovenlip.

Of ik mijn naam nog een keer wil spellen.

‘Marjolein in ’t Veld.’

Ik pak een pen van haar bureau en schrijf mijn voor- en achternaam op een papiertje. Zelf zweet ik ook voel ik, als ik mijn plakkende rug lostrek van de leren stoel. Het is warm in de kamer.

‘Mah – Joe – lien,’ leest ze hardop, terwijl ze mijn naam op een formulier invult. ‘In ut...?’

‘In ’t Veld, dat betekent *in the Field*.’ Ik kijk haar uitdagend aan. ‘En het is Marjo-LEIN, niet LIEN.’

Ze trekt haar wenkbrauwen naar beneden en lijkt even te schrikken van mijn reactie. Vier armbanden rinkelen om haar pols.

Op haar bureau staan twee schaaltsjes, een met m&m’s en

een met hondenkoekjes. Er liggen ook een paar tijdschriften: *The best Private schools in England* en iets met *Dogs*, zie ik vanuit mijn ooghoeken.

‘Hoe oud ben je?’

‘Dertien.’ Ik ga iets rechterop zitten en probeer serieus te kijken.

Ze zegt dat ik ouder lijk, en dan iets van ‘*You Dutch people*, de langste in de wereld?’ Tevreden constateer ik dat het goed gaat met mijn Engels en ik glimlach naar haar.

Ze vult het formulier verder in, vraagt naar mijn hobby’s, naar mijn beste vakken op school, hoelang ik Engelse les heb gehad. Terwijl zij schrijft, kijk ik langs haar heen en zie een open haard die aan de achterkant blauw-wit betegeld is. Er ligt een halve boomstam in. Daarboven hangt een portret van een forse man (Haar man? Haar vader?) in jagerskleding, met een geweer in zijn hand en een zwarte hond aan zijn voeten. Links van de haard staat een grote glazen kast die met glimmende zilveren prijzen is gevuld: *Meisjeshockey 2010 (eerste prijs)*, *debatcompetitie 2011*, *Lacrosse 2012*. Lacrosse? Wat zou dat zijn? Rechts van de haard is de wand bedekt met boeken in leren banden. Dikke jaarboeken met gouden inscripties, zoals *Mulberry House 2012-2013*. Ik kijk weer voor me. *Miss S. Grenfell*, staat er op het naambordje dat ze op haar jurk gespeld heeft. Waar zou die S voor staan? Sally? Sarah? Susan? Snake?

‘Hockey!’ zeg ik enthousiast als ze vraagt welke sporten ik doe. Ik ga op het puntje van mijn stoel zitten. Ik heb de hockeyvelden hier bij het schoolgebouw zien liggen: ze hebben maar liefst twee kunstgrasvelden, van die mooie blauwe.

‘Alleen hockey?’

Ik knik verbaasd. Wat nou ‘alleen’ hockey, denk ik terwijl zij verder schrijft. Alsof ik naast twee keer per week trainen en za-

terdag competitie spelen nog tijd heb voor een andere sport! Ik wil haar vertellen dat ik in Nederland in C1 speelde, op links-midden, en dat we vorig jaar bijna kampioen geworden zijn.

‘In Holland...’ begin ik.

‘Ja, vertel eens,’ onderbreekt ze me. ‘Waar kom je precies vandaan? Hoelang woon je al in Engeland?’

‘Een maand pas.’ Ik zak weer terug in de stoel.

‘En waarom wil je graag naar Mulberry House? Op wat voor school zat je in Nederland?’ Ze kijkt uit het raam. ‘Ben je eerder in de Cotswolds geweest?’

‘Ik kom uit een klein dorpje, Nieuwerkerk aan den IJssel, en ik ben nog maar net naar Engeland verhuisd,’ zeg ik. Deze zin heb ik thuis uit mijn hoofd geleerd en een paar keer met mijn vader geoefend. En ja, waarom wil ik eigenlijk naar Mulberry House for Girls, hoe leg ik dat in het Engels allemaal uit? ‘Ik ben op vakantie geweest in de Cotswolds en ik zat op de havo, in de brugklas.’

‘*Bridge class? Pardon?*’ zegt ze, waarbij ze me vragend aankijkt. ‘Ik geloof dat je oude school mij een rapport heeft opgestuurd.’ Ze schuift haar stoel naar achteren en loopt naar een kast om te zoeken. Ze trekt een lade open.

Waarom moet dit allemaal zo lang duren? Ik draai mijn hoofd naar het raam. Dikke rode gordijnen hangen zwaar naar beneden, maar door het raam heb ik een mooi uitzicht. De zon schijnt op een groene heuvel waarop heel oude bomen staan. Ik denk aan de wandelvakanties die ik hier met mijn ouders en mijn oma heb doorgebracht. Vroeger ging mijn oma altijd mee, die was zo fit, ze liep meestal voorop bij de lange wandelingen in de Lake District en de Cotswolds. De laatste jaren kon ze het niet meer en bleef ze thuis.

Ik slik even, en voel mijn ogen vochtig worden. Ik ga hier

echt niet vertellen dat mijn oma afgelopen januari dood is gegaan. Zomaar, opeens, onverwachts. Ze was wel oud, tachtig al, maar ze had de dag voordat ze stierf de tuin nog geharkt en op mij gepast. Ze ging slapen en werd gewoon niet meer wakker. We waren allemaal zo verdrietig en we misten haar ontzettend, vooral mijn moeder. Opeens zie ik het gezicht van mijn moeder voor me toen ze net had besloten dat we nu dan wel in Engeland konden gaan wonen: sindsdien keek ze weer vrolijk.

‘Het lijkt me leuk hier en ik wil nieuwe vrienden maken in een nieuw land.’ Ik probeer opgewekt te kijken als Ms. Grenfell weer gaat zitten om mijn rapport te bekijken.

‘Engels een 7,’ zegt ze fronsend, ‘is dat 70%? Lijkt me goed genoeg.’

Gelukkig zegt ze niets over de andere cijfers, ik ben met de hakken over de sloot overgegaan naar 2 havo. Uren hebben ze over me vergaderd, ik had onder de docenten ‘vrienden’ maar ook veel vijanden. Hopelijk weet ze dat niet.

‘Dus je wilt graag naar een *all girls* kostschool?’ Ze legt het rapport opzij.

Mijn gedachten schieten naar een paar maanden geleden, naar de avond waarop mijn ouders me vertelden dat we naar Engeland zouden verhuizen. Het bedrijf waar mijn ouders al lebei voor werken, Uniworks, is een internationaal bedrijf met kantoren over de hele wereld. Eigenlijk wilden ze daar al jaren dat mijn moeder (zij heeft een heel hoge, financiële functie) op het hoofdkantoor in Londen zou gaan werken. Mijn vader zou er dan ook meteen aan de slag kunnen. Maar omdat mijn moeder mijn oma niet alleen in Nederland wilde achterlaten, zijn mijn ouders nooit op het voorstel ingegaan. Nu mijn oma niet meer leeft, stond niets hun meer in de weg en had mijn moeder op haar werk aangegeven dat ze er klaar voor waren. Klaar

voor een nieuwe functie in Engeland. En ik moest mee, natuurlijk. Gelukkig is Engeland heel toevallig óók mijn lievelingsland, dus eigenlijk vond ik dat helemaal niet zo erg.

Omdat mijn oma niet meer op mij kon passen en mijn ouders me liever niet elke dag alleen wilden laten, dacht ik dat ik misschien wel een *nanny* of oppas zou krijgen. In ieder geval voor de dagen dat ze allebei op reis zouden zijn. Ik zag mezelf al door de straten van Londen dwalen, samen met een dansende Mary Poppins. Maar mijn ouders hadden bedacht dat een kostschool veel leuker voor mij zou zijn, vooral omdat ik enig kind ben. Natuurlijk vond ik het in het begin vreselijk toen ze over die school begonnen. Het voelde alsof mijn hele wereld in puin lag en ik heb urenlang op mijn bed liggen huilen van woede. Waarom ik? Wilden mijn ouders me kwijt of zo? Hielden ze soms niet meer van me? Maar toen ik een beetje aan het idee begon te wennen, dacht ik aan al die kostschoolboeken die ik vroeger las. En aan al die kostschoolfilms die ik zo tof vond. Daarin was de hoofdpersoon ook altijd een nieuw meisje en die beleefde het ene na het andere spannende avontuur. Ik wilde dat ook! Die meisjes hebben reuze veel lol met elkaar: feesten tot ver in de nacht en samen slapen op een kamer. Geen ouders om je heen! Hockeyen tegen andere scholen. En trouwens, het is in Engeland heel normaal om naar een kostschool te gaan. Tijdens onze vakanties fantaseerde ik er vaak over. Liepen we langs zo'n kostschool, dan bedacht ik hoe gaaf het zou zijn als ik daar een leerling was. Zo'n uniform leek me wel stoer. Enne... mijn leven was tot nu toe best saai geweest, dus werd het niet eens tijd voor iets spannends? Daarbij kwam nog dat mijn reputatie op mijn eigen school in Nederland, het Comenius, niet al te best was na al mijn slechte cijfers en gespijbel van vorig jaar. Eigenlijk was het dus een heel goed

idee om ergens anders een nieuwe start te maken. Mijn gedachten sprongen van ‘wel leuk’ naar ‘niet leuk’ en weer terug.

Een paar avonden later had mijn vader pasta gemaakt uit het kookboek van Jamie Oliver (lekker Engels). Terwijl mijn moeder de borden vol schepte, schoof hij een folder onder mijn neus.

‘We hebben een leuke kostschool voor je gevonden, in de Cotswolds,’ begon mijn moeder.

‘Kostschool, Cotswolds?’ stotterde ik. Het werd nu opeens wel héél echt.

Langzaam bladerde ik de folder door. Op de voorkant stond een groot zwart-wit gebouw, met een toren links en een toren rechts, een gladgeschoren grasveld en een paar meisjes die in de camera lachten. Dit alles achter een zwaar ijzeren hek. *Kom en geniet van het schoolleven op Mulberry House for Girls!* stond erbij. Binnenin zag ik grote slaapkamers, compleet met meisjes die op hun bedden zaten. Een eetzaal, met meisjes in uniform aan lange tafels. Ook zag ik hockeyvelden, een zwembad (met daarin meisjes met strakke badmutsen op!) en een soort kerk. Ik liet mijn handen door mijn blonde haar gaan. Het zag er allemaal iets anders uit dan ik me had voorgesteld.

‘Ga nou maar gewoon een keer kijken, ik weet zeker dat je het leuk zult vinden. Er wordt gehockeyd, en je vindt de Cotswolds prachtig!’ riep mijn moeder. Ze schepte haar bord nog een keer vol en schonk een tweede glas wijn in.

Mijn vader knikte. ‘Het schijnt een topschool te zijn, een van de beste. Dat hoor ik van al mijn collega’s!’

En mijn moeder gooide er nog een schepje bovenop: ‘*Top of the bill!* Engelser dan dit kán toch niet? Het is geweldig!’

Sinds mijn moeder weet dat ze wordt uitgezonden naar

Londen is alles daar beter volgens haar. Uniworks zal het geld voor mijn school betalen. En omdat mijn ouders tijdelijk worden uitgezonden, voor drie of vier jaar ongeveer, betaalt het bedrijf óók de huur van een huis. Ze helpen ons zelfs met zoeken.

‘Maar het is een meisjesschool!’ Ik staarde naar de meisjes met de belachelijke badmutsen op hun hoofd. Wie wil er nou zo op de foto?

‘Ongemengde scholen schijnen erg goed te zijn,’ zei mijn vader, ‘en er zit een jongensschool in hetzelfde dorp.’ Hij knip-oogde naar me toen hij dit zei. Hij dacht waarschijnlijk aan Jake Monroe, het enige vriendje dat ik ooit heb gehad, een Engelse jongen. Nou ja, vriendje... We vonden elkaar leuk. Drie jaar lang stonden we naast elkaar op een camping in de Lake District en drie jaar lang heeft mijn vader geroepen dat ik Marilyn Monroe zou gaan heten als ik met hem zou trouwen. De naam Marjolein kunnen de Engelsen namelijk niet uitspreken: wat ze ook proberen, verder dan Marilyn komen ze meestal niet. Jake zat al vanaf zijn negende op een kostschool en hij vertelde er altijd heel enthousiast over.

Zuchtend keek ik naar het gebouw en de lachende meisjes op de foto’s. Een kostschool in de Cotswolds. Ik besloot het maar gewoon leuk te vinden...

Ik voel de bruine ogen van een hertenkop aan de muur streng naar me kijken als Ms. Grenfell het formulier samen met mijn oude rapport in een mapje stopt en vertelt wat er van me verwacht wordt: ‘Hard werken en resultaten boeken, dat vinden wij hier het belangrijkste. Academisch excelleren! Geef veel en je zult er veel voor terugkrijgen! Wij zijn *Oxbridge potential!*’

Dit lijkt me ook een uit het hoofd geleerde zin, ze lijkt wel een militair!

Ms. Grenfell grijpt de telefoon en belt met iemand. Nog geen twee minuten later staat er een meisje, ik schat ongeveer even oud als ik, in de kamer. Ze draagt een lichtblauw geruite soepjurk met een witte kraag en platte zwarte schoenen. Ze is vrij klein. Haar roodbruine haar bungelt in een slordige staart op haar rug. Bijna flap ik eruit dat ik mezelf echt niet in zo'n jurk ga hijsen, maar nog net op tijd houd ik me in.

'Good morning, Miss Grenfell,' zegt ze, terwijl ze haar hoofd even kort in Ms. Grenfells richting buigt en mij daarna van top tot teen opneemt. Ik draag mijn skinny spijkerbroek met daarop een gewoon wit t-shirt en een blauw leren jasje. Afge maakt met mijn glimmend groene Dr. Martens.

'Isabel, kun jij,' – Ms. Grenfell schuift haar bril dichterbij haar ogen, kijkt op mijn formulier en fronst – 'Mauhrdjohlin rondleiden?' Ze staat op en geeft me een klamme hand. 'We kijken ernaar uit je na de vakantie te mogen ontvangen.'

Eigenlijk had ik haar nog willen vragen wat 'academisch excelleren' precies betekent, maar ik kan niet meer op de Engelse woorden komen. En wat of waar is Oxbridge?

Haar cape zwiept langs mijn benen. De hond staat op, rekt zich uit, loopt achter haar aan en laat een zachte scheet. Een enorme stank verspreidt zich door de kamer. Ik schiet in de lach en sla snel een hand voor mijn neus en mond. Isabel loopt voor me uit naar de deur. Voorzichtig kijk ik Ms. Grenfell aan, maar haar gezicht blijft onbewogen. Ze opent de deur voor ons en ik loop zo snel ik kan naar buiten.

Op de gang kijkt mijn vader op van zijn krant. Hij beweegt zijn neus en strijkt met zijn hand langs zijn bovenlip. 'Zal ik meelopen?' vraagt hij. 'O nee, ik wacht hier,' mompelt hij daarna meteen, als hij eerst Isabel en daarna mijn vernietigende blik ziet. Hij verdiept zich weer in de *Financial Times*.

Opgelucht loop ik achter het meisje aan. Ik schaam me dood voor mijn vader. Sinds hij thuis is en even niet werkt, loopt hij erbij als een zwerver: in zijn oudste kleren en met een ongeschoren kop. Vandaag draagt hij een veel te ruime, katonnen bruine broek met een oud, gelig, verwassen t-shirt waarop *GAP 1969* staat, zijn eeuwige tweedjasje met leren stukken op de mouwen en zijn afgetrapte schoenen.

‘Het is hier best leuk, hoor,’ zegt Isabel terwijl we langs een smalle houten draaitrap naar boven lopen. ‘Hierboven zijn de *dormitories*, waar we slapen. Je komt na de zomervakantie in ons jaar? Wij zijn nu tweedejaars, dus dan kom je in de derde klas.’

‘Ik denk het, ja.’ Derde klas dus, in Nederland zou ik naar de tweede gaan. Maar de kinderen gaan hier al op hun elfde naar de middelbare school.

We lopen over een lange gang met houten panelen. Er hangen vrolijk gekleurde schilderijen aan de muur, waarschijnlijk kunstwerken van leerlingen. Isabel opent de eerste deur van een slaapkamer en ik kijk naar binnen.

‘Je deelt je slaapkamer met een of twee andere meisjes.’

Ik zie – naast een berg hockeysticks, tennisrackets en een soort van schepnetten aan stokken – twee houten bedden met een prikbord erboven, twee bureaus en twee oude kledingkasten. Toegegeven: het lijkt me echt heel leuk om een slaapkamer te delen met een of meer meisjes, net of ik eindelijk zusjes heb!

Ik glimlach naar Isabel. ‘Ja, *cool*.’

‘De badkamer is op de gang en de tv en de computer staan in de gezamenlijke woonkamer.’

Ze trekt de deur snel achter me dicht en loopt met grote passen door de gang. Ik heb moeite om haar bij te houden, ook

al ben ik veel langer dan zij. We lopen de trap weer af, naar de eetzaal. Er staan lange, donkerbruin houten tafels met kroonluchters erboven, waterkannen, lege trolleys en een balie met lege schalen. Een paar dames lopen heen en weer. Aan de muur hangen opgezette dierenkoppen: een hert, een varken met haar, een koe of stier met heel grote horens en iets groots en woests dat ik niet herken. Ik vraag me af in welke eeuw deze school gebouwd is. Ik moet weer aan *Harry Potter* denken, en nu aan die grote eetzaal uit de film.

‘Zijn hier in het weekend veel kinderen?’ vraag ik aan Isabel.

‘Ja hoor, bijna iedereen blijft het weekend: alle leerlingen die een wedstrijd spelen of een muziekkuitvoering hebben bijvoorbeeld. En de leerlingen met ouders in het buitenland, zoals ik. Mijn ouders wonen en werken in Dubai, waar kom jij vandaan?’

‘*I’m from Holland,*’ zeg ik en weer ben ik best trots op mezelf dat ik in het Engels een gesprek kan voeren.

Ik volg Isabel als ze links afslaat naar de kapel. ‘Hier worden de *assemblies*, de gezamenlijke bijeenkomsten, gehouden,’ legt ze geduldig uit. ‘En de kerk op zondag en de koorrepetities vinden hier ook plaats.’

We lopen langs het zwembad. Ik zou haar graag nog meer vragen stellen, zoals: Is er hier een beetje lol te beleven? En: Zijn de andere meisjes aardig? Maar ze is zo afstandelijk dat ik mijn mond maar houd. Bovendien zou ik niet weten hoe ik dat in het Engels moet vragen. En over jongens durf ik al helemaal niet te beginnen.

Isabel zet me weer af bij de kamer van Ms. Grenfell en loopt meteen weg. Net op dat moment gaat de deur open en komt mijn vader naar buiten. Hij schudt Ms. Grenfell de hand.

‘Als je nu nog even naar de winkel in de kelder loopt, *dear,*

dan kun je daar je uniform vast ophalen. We zien je op 1 september,' zegt ze tegen mij.

Jolly good! Looking forward to it.

Ze draait zich om en loopt haar kamer weer in.

Mijn vader en ik dalen een stenen trap af, een donkere kelder in. Aan de muur hangen allerlei zwart-witfoto's van schoolklassen. Meisjes van verschillende leeftijden kijken met strakke blikken in de camera.

Achter in de kelder brandt licht, daar zit de winkel. We lopen langs een grote keuken waar ik enorme gietijzeren pannen op een fornuis zie staan, het ruikt er naar toast. Buiten hoor ik gejoel en gillende en roepende meisjesstemmen. Zijn ze aan het sporten? We lopen door. Een belletje rinkelt als we de winkeldeur openen, ik moet bukken om mijn hoofd niet te stoten. We zijn de enige klanten. Een vrouw verwelkomt ons, *Mrs. Downton* staat er op haar naamkaartje. Ik vertel haar dat ik in jaar 9 zal komen en dat ik een uniform nodig heb.

'Name?'

Ik spel mijn achternaam en ze tikt iets in op de computer.

'Dat wordt Blyton,' zegt ze. Ze spreekt het uit als Blai-ten. Ik kijk haar niet-begrijpend aan.

'Je huis,' legt ze uit, 'ik zie hier dat je bent ingedeeld in het huis Blyton. En dat betekent lichtblauwe sportkleden voor jou.' Ze neemt met een centimeter mijn maten op, mompelt iets onverstaanbaars en verdwijnt naar het magazijn.

Een halfuur later loop ik met mijn vader terug naar de auto, een pak met kleren hangt over mijn arm. In de auto bekijk ik eens goed wat er allemaal in zit, want ik zal deze kleren de komende jaren iedere schooldag moeten dragen. *Iedere* schooldag! Als eerste houd ik een wollen, groen-blauw geruite plooirok in mijn hand, de grootste maat die er was. Zo te zien

komt die tot ver over de knie, echt uit het jaar nul. Dan valt mijn oog op een plastic hoes met daarin drie witte overhemden. Ik neem er een uit, de stof voelt stijf en hard aan. Verder zie ik een groen-blauw gestreepte stropdas, een blauwe blazer (dat is een net jasje) met het logo van de school erop genaaid, een lange, blauwe regenjas, een blauw vestje dat gelukkig wel leuk is en twee blauw-wit geblokte zomerjurken met een wit kanten kraagje. Die soepjurken ga ik dus diep in mijn kast wegstoppen, daar wil ik écht niet in gezien worden. Er is ook nog een rieten hoedje met een wit lint, waarvan ik nu al weet dat ik het nooit ga dragen. En een witte sportrok, met twee lichtblauwe poloshirts. Dat lijkt me dan wél weer een leuk setje. Ik graaf verder tussen de kleding en stuit nog op twee paar lichtblauwe sportsokken, een lichtblauw trainingspak en, net als in de folder, een lichtblauw badpak met bijbehorende strakke badmuts!

‘Zie je nou wel dat het hartstikke leuk is hier?’ zegt mijn vader terwijl hij rijdt. ‘Dat meisje was toch prima? Die juf leek misschien een beetje streng, maar ze zijn vast niet allemaal zo. En heb je die hockeyvelden gezien? Het zwembad? De bibliotheek? Kind, je zult je hier geen seconde vervelen.’

Er valt een papiertje uit het pak met kleren. *Instructies behorend bij het Standaard Uniform*, staat erop. Instructies? Ik lees mijn vader voor: ‘Eén: Blazers dienen *altijd* gedragen te worden, behalve bij sportactiviteiten en bij extreem warm weer.’

Mijn vader kijkt me van opzij aan en lacht. ‘Is het ooit extreem warm in Engeland?’ grinnikt hij.

Ik negeer hem. ‘Twee: De *top button*... Eh, wat is dat, pap?’

‘*Top button*?’ Mijn vader voelt aan zijn nek. ‘Het bovenste knoopje van het overhemd, denk ik?’

Knikkend lees ik verder: ‘De bovenste knoop van het overhemd moet *altijd* dicht zijn. Drie: Zwarte platte simpele schoenen met rubberen zool zijn verplicht. Hakken, sandalen of sportschoenen zijn niet toegestaan. Vier: Rokken en jurken mogen niet korter zijn dan knielengte, *knee-length*.’

Ik frons. Verdorie, dat was nu net het eerste wat ik dacht toen ik die vreselijke rok zag: afknippen die handel. Daar gaat mijn geniale plan.

‘Vijf: Witte kniekousen of *tights* zijn verplicht. Wat zijn dat, pap?’

‘*Tights*? Dat zijn panty’s.’

PANTY’S? Boos steek ik mijn tong uit naar het papier. Ik ben toch geen oude vrouw?

‘Wat ís dit!’ roep ik verontwaardigd uit.

Mijn ogen vliegen over de regels. Zeven: Elastiekjes en haarbanden moeten de kleur hebben van het uniform. Acht: Elke vorm van make-up is ten strengste verboden wanneer het uniform gedragen wordt.

‘Pap, luister!’ roep ik uit. ‘Negen: Haar moet *altijd* de natuurlijke kleur hebben en mag niet worden geverfd. *No highlights!*’

En net als ik denk dat het niet erger kan worden, is daar de laatste regel. Regel tien. Zachtjes lees ik die aan mijn vader voor: ‘Tien: Er mogen alleen witte of HUIDKLEURIGE *bra*’s gedragen worden.’

Ja, ik lees het goed, *bra*’s, dat zijn bh’s.

Zelfs mijn vader is er stil van.

Ik doe mijn oortjes in en luister de rest van de terugweg naar de nieuwe cd van Nick en Simon. Even rust.